

Ret, for saa vidt som vi jo ikke ere ængstelige for at faa forskellige Omraader ind under Staten. Men jeg skal paa den anden Side bemærke, at det er min Opfattelse, at det ærede Medlem og hans Meningsfæller vist vilde betakke sig for, at en Del af det, som nu er henlagt under Staten, skulde komme tilbage under privat Drift. Vi se jo i disse Dage et Eksempel, som just ikke taler for at lade f. Eks. Trafikforholdene ordne ved privat Initiativ. Det er bebudet fra det forenede Dampskibsselskab, at de ville inddrage Sundfarten. Som bekendt har det forenede Dampskibsselskab det meste af den danske Trafik til Søs. En skønne Dag kan det komme og sige, at nu inddrager det ogsaa den. De ærede Landbrugsrepræsentanter, der ere interesserede i, at deres Produkter kunne befordres for billige Fragter fra det ene Sted til det andet, ville vist ikke være glade ved en skønne Dag at erfare, at nu er den Route inddraget og nu den. Hvad der gælder Dampskibstrafikken, gælder ogsaa Jærnbanerne. Vel ved jeg, at det ærede Medlem ofte henviser til Paradiset for ham, nemlig England, og der er alt privat Drift, ogsaa Banerne, men jeg har ikke haft Lejlighed til personlig derovre at lægge Mærke til, at Trafikvæsenet der var bedre ordnet end her, og her er der fremsat mange Klager mod vort Jærnbanevæsen. Naar det er udtalt, at Toldembedsmændene havde for lidt Arbejde, og at man af den Grund ikke synes godt om at forhøje deres Løn, forekommer det mig, at man kunde gaa en anden Vej, nemlig ved at indskrænke deres Antal. Jeg ved godt, at det ikke lader sig gøre at afskedige de nu ansatte Embedsmænd, men man kunde jo successive overføre en Del af dem til de andre Etater — det maatte Regeringen nok kunne gøre. Man kunde ogsaa i en Aarrække lade være at ansætte ny. For Københavns Toldbods Vedkommende, hvor jeg har klareret, siden jeg var Dreng, kan jeg forsikre, at der langt fra er for mange Embedsmænd. Naar man ser det Arbejde, de have derude, faar man, hvis man er doven anlagt, ikke Lyst til at melde sig til Optagelse i Toldtaten.

Det undrer mig noget, at det ærede Medlem for Bjerget (Nørhave) udtalte, at de fleste inden for Gaardejerstanden ikke

havde saa meget at leve af som de her omtalte Lønninger. Jeg beder det ærede Medlem erindre, at Talen er om 800 Kr., og det forekommer mig, at det maa være indlysende for ham og enhver Gaardejer, at de ikke kunne og heller ikke leve af en saadan Løn. Hvis en saadan Løn var tilstrækkelig for dem, vilde den Løn, vi oppebære i Diæter som Medlemmer af Rigsdagen være mere end tilstrækkelig. Jeg er saa heldig at bo her i Byen, men alligevel kan jeg forsikre det ærede Medlem om, at naar jeg regner med det Tab, jeg har ved ikke at kunne passe min Forretning, har jeg snarere Tab ved at modtage Diæter end Gevinst. Jeg tror, at det gaar de allerfleste Medlemmer her i Rigsdagen ligeledes, saa jeg tror ikke, man skal gaa hen og sige, at Gaardmændene ikke have mere at leve af end 800 à 1,000 Kr. Hermed skal jeg slutte.

Svendson: Ved Finanslovsforslagets 1ste Behandling tillod jeg mig at gøre opmærksom paa nogle Forhold vedrørende Lønningerne i de ministerielle Kontorer, og jeg glæder mig over, at de Udtalelser, der ere fremkomne under denne Sags Behandling, stadfæster den Betragtning, jeg den Gang gjorde gældende, nemlig at man burde sørge for at gøre Avancementsforholdene ved de forskellige Etater saa konstante som muligt, saa at det ikke skal bero paa rene Tilfældigheder, naar de unge Mennesker kunne rykke op til en bedre Lønning. Det Lovforslag, som den ærede Minister har forelagt for os, gaar ud paa at fastsætte et bestemt Antal Toldassistenter i de forskellige Klasser og derved muliggøre, at de saa nogenlunde paa Forhaand kunne være sikre paa, til hvilket Tidspunkt de kunne rykke op til en bedre Lønning. Jeg skal for saa vidt ikke have noget imod og vil ønske, at der ved Gennemførelsen af denne Lov kan blive et bedre Eksistensforhold for de Mennesker, der ansættes paa de laveste Lønningsklasser ved Toldvæsenet. Jeg vil nemlig hævde det Princip, at Arbejderen er sin Løn værd og skal have tilstrækkeligt for at kunne ernære sig selv og sin Familie, for saa vidt han har stiftet en saadan. Der blev af det ærede Medlem for Slagelse